

Radnóti Miklós versfordító-pályázat

John Keats

ÓDA EGY GÖRÖG URNÁHOZ

Romlatlan lány, Te békével jegyes,
 Árva, kit óv a Csönd s a vén Idő,
 Erdei bölcs, kész, hogy szebben lefess
 Füzérmesét, mint rím ahogy kiszó!
 Mily tündérszép titok indázik épp
 Pásztoraid, isteneid körül
 Arkádia vagy Tempe-völgy felett?
 Mily ég vagy föld népe, mely így örül?
 Mily lázas hajsza? Mily érzéki kép?
 Mily vad síp-dob gerjeszt örületet?

Édes a zengő hang, de édesebb
 A nem zengő, lágy sípok, dalra hát!
 Ne azt, amely fület porként belep,
 A lélek hangon túli dallamát:
 Szép ifjú, már nem ér véget dalod,
 Ahogy erdőd sem lesz póre, sivár,
 Hű Szerető, csókod célhoz közel,
 S nem csattan, ám felejtse a bánatot;
 Bár nem csalódsz, a mámor sem jön el,
 Vágyad örök, épp, mint a szűzi báj!

Boldog, boldog liget! Sem zöld levél,
 Sem szép Tavasz lombod nem hagyja el!
 Boldog, s nem is fárad, ki itt zenél,
 Örökké fűj, s örökké dalra kel!
 És boldog, boldog, boldog szerelem!
 Örökké ég, s lázas örömvadász,
 Örökké sóhajt, és örök kamasz,
 Túl minden földi szenvedélyeken,
 Hisz rajtuk bánat és undor tanyáz,
 Égő homlok, s tikkadt nyelven panasz.

Kik gyűlnek itt isteneik elé?
Mily lomboltárhoz vonod, Te csodás
Pap borjúd, mely felbőg az ég felé,
S szelíd testén súlyos virágfonás?
Mily kisváros ez: mit folyó szel át,
Vagy mit békés vár óv s a hegytető?
Eltűnt népe e jámbor reggelen.
Kisváros, némaság borul terád
Mától, de vissza egy lélek se jó,
Ki arról vall, mért lettél néptelen.

Attika éke! Bölcs mester! Befut
Míves márványdíszként ifjú s a szűz,
Fáid között az ösvény körbejut,
Te néma test! Mesés tájakra űzz,
Akár a holnap: Hús Pásztorregény!
Midőn lassan ránk majd penész ragad,
Te túlélsz mindent, és megalkuvás
Nélkül az emberhez szól majd szavad:
„Igaz, mi szép, s szép, mi igaz – ne kérj
Többet, mert ez minden földi tudás.”

Bajnóczy Zoltán fordítása

John Keats

ÓDA EGY GÖRÖG URNÁHOZ

Te csend érintetlen menyasszonya,
Gyámgyermek a lelassult időnek,
Ki úgy mesélsz, ahogy rímek soha
Történetekről, mik buján benőnek,
Alakodon milyen sötétre hangolt
Legendának fut körbe lombfüzére
A Tempe-völgyből vagy Árkádiából?
Mi ez az üldözés? Ezek miféle
Vonagló szűzek, istenek, halandók,
Sípok, dobok? Milyen vad, ősi mámor?

Szépek a hallott dallamok, de még szebb
Zenéje van a hangtalan daloknak,
Sípok, játsszátok hát tovább zenétek,
Mín lelki füleink elandalodnak –
Szép pásztor, sípod folyvást fújni kell,
Levél e fákról már sosem pörög le,
S te soha nem vagy megcsókolni képes
Szerelmed, ajka bármilyen közel,
Fiú, ne bánd, a lány örökre szép lesz,
S te szerelmes maradsz belé örökre.

Ó, boldog ág, nem csupaszodsz te le,
A tavasznak nem intesz soha búcsút,
S boldog zenész, ki nem fáradsz bele,
Hogy hangszered fáradhatatlanul fújd –
Szerelmem, boldog, boldog szerelmem!
Mindig friss, mindig új, mi egyre hív, vár,
Bizserget, izgat, felcsigázva várat –
S mi éteribb, mint minden eleven,
Lélegző szenvedély, mitől a szív fáj,
A homlok lázas, és a nyelv kiszárad.

E nép hová tódul? Mi készülődik?
Milyen virágos állatáldozat?
A díszes, égre bődülő üszőt itt
Milyen zöld oltárhoz viszed, te pap?
Milyen kis, békés, felhőkkel határos,
Vagy nyüzsgő, tó- vagy tengerparton álló
Városkát hagytak ott az emberek?
Kihalt leszél már mindig, kicsi város,
Elnémult utcáidra soha már, ó,
Egy árva lélek vissza nem mehet.

Ó, antik forma! Antik attitűd!
Márvány szűzek, fák, tiprott, zsenge rózsák –
Az ész határán túl cukkolsz, kihűlt
Idill, akár az örökkévalóság.
Te néma, megdermedt pásztori kép!
Ha majd helyünkre mások lépnek itt,
Másféle gondok közt, minden korok
Barátjaként te azt mondod nekik:
„Szép, ami igaz, igaz, ami szép» –
Csak ennyit kell a földön tudnotok.”

Varró Dániel fordítása